

A

249

VII.

Gyulai Johannes: De morte Thomae Felegihazii.
Debrecen 1586.

Kolozsvári Egyetemi Könyvtár RMK 848.

548
Gyulay J. De morte Pelegyhazi

Debrecini 1586

The background of the book cover is a traditional marbled paper pattern. It features a complex, organic design with swirling, cell-like shapes in various shades of grey, black, and white. The pattern is dense and covers the entire surface of the book.

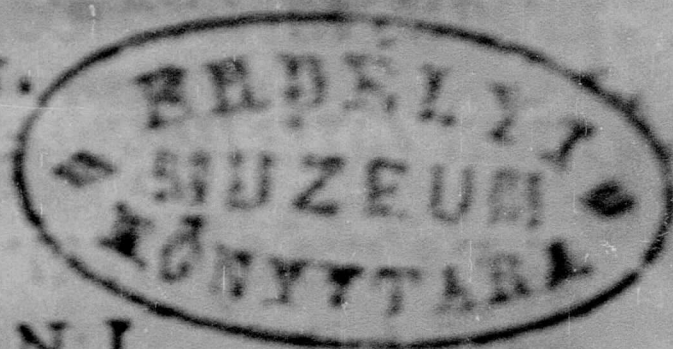
De Morte
CLARISSIMI
THEOLOGI DN.

THOMAE FELEGIHÁZII DEBRE-
cini, patriæ pastoris laudatissimi, inter medias pre-
ces hora 9. vespertina, diei decimi sexti
veneris Ianuarii placidissime
expirantis;

ANNO 1826

M. D. LXXXVI.

JOHANNES GIVLAIO
*Scholæ Debrecinæ Rector, in testimonium
sinceræ suæ erga illum benevolentiae ac
observantiæ perpetuum, numeris
comprehensus.*

DEBRECINI
Typis Rodolphi Hofhalterii.

Prudentissimo laudatissimoq;
SENATVI DEBRECINO IOHAN-
nes Giulai Scholæ Rector S. & felicitatem.

LABORAVI carmen istud querulum;
PATRES reverendi, vel potius
tumultuarie inter multiplices functio-
nis meæ molestias effudi; partim ut
communem luctum omnium in hoc oppido nostro
fidelium ob mortem fidelissimi pastoris nostri ali-
quomodo depingerem, alijsq; hæc pagellas inspe-
cturis testatum facerem; partim vero ut meam
erga virum hunc haud dubiè in beatam illā pia-
rum animarum coloniam translatum, hoc quali-
cunq; testimonio declararem observantiam ac pie-
tatem. Quod quoniam sub nomine Ecclesiæ no-
stræ (uti certè damnum et calamitas ex huius vi-
ri obitu redundans ad hanc præcipuè pertinet)
prodit, idcirco vobis infelices hæc strenas et do-
num satis lugubre, offerre libuit. Vos, ut eodem
quo à me offertur animo, hoc est candido ac bene-
volo, hoc quicquid est infeliciam munerū ac-
cipiatis, oratos omnes volo.

ECCLÉSIA DEBRECINA

Mæsta queritur.

Siccine me miseram lotis tristibus aspera fatis
Ludit, & est rebus semper iniqua meis?
Siccine nulla quies nobis, sic nulla laborum
Finis, quod doleam sic mihi semper erit?
Hæc sibi quid rerum facies, quid tanta malorum
Agmina, quid tandem fata severa volunt?
Numquid ut extinctis natis semel omnibus, extet
Nomen de nobis præter inane nihil?
Credo equidem. Nec erunt, si non miscere pergāt,
Consilia, eventu talia casta suo.
Ecquis namq; meos unquam numerare labores
Calculus, aut isthæc quæ serò damna queat?
Quot mea crudeles exedunt viscera dentes,
Carnifices rapiunt quot bona nostra manus?
Parva loquor: Nostris quot habent ceruicibus enses,
Quotve meas urit flama, quot ignis opes?
Enecor, inq; dies curis gravor anxia tantis
Alterius quantas enumerare loci est.
Sic sum fracta malis, sic fessa laboribus istis,
Spirantis mea sit vix ut imago hominis.
Nec tamen est vasti quisquam sub tegmine cæli
Apportet mihi qui me miseratus opem.
Nève aliquis summam putet his constare malorum
Quæ patior, libet hinc asperiora queri.

Asperiora queri libet, & crudelia fata
Quæis premior, incultis enumerare modis.
Aspice, dira famēs quas nostra in plebe querelas
Suscitat, irati pœna tremenda Dei.
Vulgus conscriptos frumentum poscete patres
Pergit ut, & querula voce rogare cibos.
Crediderim similes Pharon observasse tumultus,
Septennis premeret cum sua rura famēs.
Cum puer Hebræus cumulata sub horrea farta
Divino Phariis venderet admonitu.
Agricolæ multi, multa olim melle superbi,
Inuisam tolerant nunc sine pane famem.
Insolitis alii dapibus jejunia pellunt
Paupertate novos inveniēte cibos.
Pestis adhæc, latè quot funera misceat, æquis
Luminibus siccis enumerare queat?
Pestis, triste malum, quod vel vitata veneno
Aura, putrefactus vel mage sanguis alit.
Vel creat astrorum positus, Solisque labores
Ac Lunæ, quis enim vera referre potest?
Vel magis ætherea demissus ab arce minister
Ancipiti nostrum fauciat ense genus.
Ceu placuit quondam Iessæi crimina fastus
Vlcisci tali conditionē Deo.
Quicquid erit, telum certè reor esse Tonantis,
Nec temerè, certa sed ratione rapi.
Cernis ut in tota vastatrix sæviat urbe?
Plurimus ut plangat pignora rapta parens.
Conju-

Conjugibus thalami viduantur, ciuibus urbes,
Luget amatorem sponsa, marita virum.
Nullus in urbe locus Genio, Libitina tumultus
Funereos, tota suscitât usque die.
Aspice quot raptent tumulanda cadavera turbæ:
Fallor, habent quod agant præter humare nihil?
Parcite, vulneribus superi vos, parcite nostris,
Parcite si miseris ferre soletis opem.
Nec ferre abnuitis certè, scelerata piemus
Dum saltem fusa crimina nostra prece.
Iam satis admittæ luimus fera crimina culpæ;
Iam segnem in rebus pœnitet esse sacris.
Iam vitii tandem dolet indulsisse nefandis:
Vivendi studium jam benè, majus adest.
Hei mihi, vos quondam faciles habuere precantes,
Forsitân illorum parcior error erat
Novimus ut tridui Iessæa superbia pœnam
Senferit; hinc fusa languit ira prece.
At postquam miserâ mea me fera damna morantur
Luna quater vultus induit alma novos
Nec primùm has patior clades, nondum axe citato
Signa, decem vicibus, per sua Phœbus iit
Ista lues mea cum per viscera sæviit, & cum
Strata cadaveribus busta fuere meis.
Illius recolo faciem cum temporis, horror
Frigidus, attonitæ surrigit usque comas.
Vix tumuli traxere situm, vix herba recentes
Obduxit loculos; vix filuere rogi.

Vix lacrymis oculos siccate prioribus ictus
Evalui : nova cum caula doloris adest.
Caula doloris adest ; vanos & in aëra quæsit
Spirantis rapiunt flabra proterva Noti,
Dum loquor ecce alios spargit vaga fama dolores :
Fallor, an hæc nostri summa laboris erit ?
Doctus Apostolici mysteria pandere verbi
THOMAS, supremum fertur obisse diem.
Fertur ; & en totam bacchatur fama per urbem :
Fama malis propè iam reddita rauca meis.
Quid querat ? unde noui fumam primordia luctus
Aut quibus incusem fata severa modis ?
Fata meis semper precibus contraria, votis
Fata inquam, nunquam non inimica meis,
Eripuere virum, mea qui propè sola voluptas
Et decus, & nomen delictumq; fuit
Eripuere virum calamo, lingua, arte peritum ;
Insignem meritis eripuere virum.
Sculpte adamantinis immobilis ordo tabellis,
Dic age, quo merui crimine tale nefas.
Quid feci ? qua parte nocens tua numina læsi ?
In caput ingereres ut mala tanta meum
Non ego tentavi tua jura revellere ; dixi
Nullius audaci criminis ore reum.
Præsumsi ergo tuum demens sperare favorem ;
Cassa sed eventu spes fuit illa suo.
Ultima nescieram restabant fulmina ; Numquid
Ulterius quò jam progrediaris habes ?

Sed

Sed quid fata meis toties incesso querelis?
Constant perpetuis legibus illa sibi.
Et quid fata aliud, quam sunt diuina voluntas,
Stoica si demas somnia falsa modo-
Da pietas veniam; te parte lacescere nulla
Mens fuit, extorsit talia verba dolor.
Sæpe dolor multos ea dicere verba coëgit
Quæ mox pacatis indoluere animis.
Fatorum deinceps nomen mea lingua filebit
Atq; nova incipiet flebilis arte queri.
Namq; canet laudes mixtas tamen hæc querelis
Ingenuas, rapti & tot benefacta viri.
Demum grati animi pia signa fideliter edens,
Hoc querulum certo limite claudet opus.
Res est magna quidem; nec tali digna camæna,
Audaces pietas nos facit ipsa tamen
Quare age DEBRECII mecum lugete fideles;
Affici enim Natos Matre dolente decet.
DEBRECII lugete pii, nunc lugeat omnis
Turba virum, juvenum, cum puerisq; senum.
Occidit ille meæ Dux & moderator habentæ,
Saxeus est quem mors permouet ista nihil.
Occidit heu; jacet en mirabile corpus in urna:
Ferreus est visus qui tenet hoc lacrymas.
Abluite hos lymphis cineres lustralibus; illas
Sed flentes totas suppeditent oculi.
Quàm vellem, fierent lacrymarum lumina fontes:
Nunc falsus nobis quis dabit esse latex?

In resupinato mactemur ut ossa sepulchro,
Ossa sub extremum mox reditura diem.
Namq; ego te morbis quamvis in corpore fractum
Non dolcam? lacrymis nec tua balsa rigem?
Aut tua Lethæis mergam benedicta sub undis?
Aut nomen nostro desit ab ore tuum?
Tu pietas prohibeto nefas, prohibeto pianum
Morte scelus, vacet hoc crimine nostra fides
Antè dabit calido menses sine sole December,
Antè rosas tribuli, baltama resque ferent.
Gratia quam nostro meritum multa tuorum
Pectore, præco Dei maxime, vanuerit.
Namque Evangelii sacra tu mihi ~~verba~~ solebas
Enarrare pia simplicitate, fide.
Fœdus ut in Christo sibi consentiret utrumque:
Lex Evangelio concilianda foret.
Posterior veterem quantum exsuperarat Adamum,
Gratia quam noxis maior habenda foret.
Qualiter exclusis operum prætextibus, omnes
Sola fides quiret justificare pios:
Quòve loco, CHRISTVS qua libertate fideles
Donavit, membris esset habenda suis.
Legales celsisse typos, celsisse figuras
CHRISTO, ceu claro pellitur umbra die
Distarent veterum quantum sacra symbola nostris,
Symbola nutantem nata fovere fidem.
Multaque præterea fidei mysteria nostræ,
Promebas mira dexteritate mihi.

Nec

Nec tibi vulgaris ratio fuit, ista docendi,
Arbitrium methodum cum tibi sæpe daret
Nescio quid supra Doctorum vulgus habebat:
Interpres methodo vix habiture parem.
Multis plana sequi mos est & aperta ministris,
Inq; illis Domini detinuisse gregem:
Ast tibi linquenti maturè elementa, medullam
Rerum, mos populis insinuare fuit.
Quid memorem excuteres cum fundamenta salutis.
Quantus facundi spiritus oris erat?
Quid? cum Antichristi velana sophistica litem
Fecerat; hanc promptus solvere semper erat:
Monstrabas ratæ contra mendacia turbæ,
Nos CHRISTI salvos solius esse nece,
Præsidii nihil in sanctis, aut virgine matre
Esse; nec humanorum in meritis operum.
Immotam in CHRISTO nostram residere salutem,
Nutat in ancipiti quæ tibi Roma loco
Sola fides quòd nos CHRISTO conjungat IESU;
Sola licet verax non queat esse fides.
Non secus, ac mens sola quidem sub pectore non est
Iuncta voluntati sed solet esse comes.
Ipsa tamen proprio mens nostra intelligit actus,
Abique voluntatis sola ministerio.
Sic calor haud vnquam solus sine luce moratur,
Igneus, at non lux sed calor urit agens.
Sæpius hæc memini mihi te inculcare volentem,
Publicitus multos disseruisse dies.

Ipsa monenda fui: blanda me voce monebat,
Asperitas linguæ non erat ulla tuæ.
Objurganda fui: sic objurgantis obibat
Munus, apud natos cœu pater alumnus obit,
Eloquio poteras duos inflectere senatus,
Affectus quibus ingenerare novos.
Et breuiter fueras mihi quod dilectus Epheso
Iohannes, Pathmon donec adiret, erat.
Quod bimari tandem Paulus fuit ipse Corinthus,
Quodve Titus, mendax sub Iove, Creta tibi.
Quod pater Augustine tuæ dum vita manebat
Hipponæ fueras, hic mihi solus erat.
Quod Mediolano Ambrosius, tibi ~~beatorum~~ demum
Siue Melanthon erat, siue Lutherus erat.
Ergo oculis vivum te haud abs te ego ferre solebam
Cura nec immerito tu mea solus erat.
Nunc quoque, si qua fides debetur vera loquenti,
Nomen in attonito pectore gesto tuum.
Et benefacta seram clauis infixa medullis,
Donec in hoc aliquo corpore, corpus erit.
Extollamq; tuas magnum super æthera laudes
Et meritis reddam præmia digna tuis,
Nulla tuæ siquidem totius portio vitæ
(Nam memini) vanis dedita rebus erat
Sed prodesse aliis optasti posse, simulq;
Te patriæ tenuit maxima cura tuæ.
Ergo tenet sacras postquam transmissus ad artes,
Intrasti patriæ limina clara Scholæ.

Protinus ingenix mentis bona signa dedisti,
Infigens animis prima elementa tuar:
Inde pares inter vixisti, namq; recordor
Indole nec quilibet te meliore fuit.
Mox ubi signata tenera lanugine nux,
Alius humanas te monuere vires.
Orbe alio positas statuisti quætere Musas,
Vota nec eventus luserat ista sinus.
Nam patrios linquens longè post terga penates,
Immenſas procul hinc ausus exire vias:
Ergo recedenti patria tibi, linquitur altus
Carpatuſ aëris qui petit altra iugis.
Viſituit Auſonii celeberrima regia Græchi,
Regia, quam rapidis Vultula lambit aquis.
Inde Sileſia permenſo iugera terræ
Præbuit hoſpitium regia Breſla tibi.
Alluit hanc plenis urbem niger Odera ripis,
Odera, par anni magne Tibide tuo.
Miſniacis tandem ſuperatis finibus, Albi
Saxonicum, latis conſpicias ire vadis.
Conſpicias, & læta currentem voce laetas,
Hic fuerat longæ meta petita viæ.
Qui madido poſtquam vidit tua lumina vulſa,
Cæpit arenolis tardius ire vadis.
Cæpit, & extollens caput uſum, talibus inſu
Perge: eris Vngariæ gloria magna tua.
Nec ſecus ingreſſo muros, plauſere ſorores
Leuconides, totis quàm celer Albi aquis.

Quid memorem quanta hic tractaris sedulus artes
Cura? qua linguas sedulitate duas.
Sæpius ad pingves tibi mos vigilare lucernas,
Et studiis tota nocte vacare fuit.
Præcipue evolvens lactorum oracula varum:
In studiis multum est optima scire sequi.
Vnde tua, Israël puris de fontibus hausta
Doctrina, in pretio convenienter erat.
Sudasti hic patiens incommoda plurima, donec
Gramine ter tellus, ter nive tecta fuit.
Præclaris tandem studiis feliciter auctus,
Es patriis iterum redditus inde focis.
Redditum ut excepit Tuv r t n v m mollibus ulnis
Cæpisti ingenii promere dona tui.
Protinus accelerans hinc inde aurita juvenus,
Gymnasi complet tecta diserta tui.
Teq; bonas discit Rectore fideliter artes,
Dum bis sena semel sydera Phœbus obit.
Vla ego legitimo mihi te mox jure reposco,
Iure sibi natum si petit ulla parens.
Gymnasi clavum nostri tibi dedo regendum,
Porrectum mira sedulitate regis.
Instruis, hortaris, castigas, corripis, audis,
Blanda mones, persers plurima, multa taces.
Iram dissimulas, simulas prudenter, amari
Vis simul & metui, ac inter utrumq; coli.
Artibus his felix pueros, juvenesq; virosq;
Dirigis, atque modo conveniente regis

Legenda

Regenda in primis cuncta magis, totosq; fructus

Quicquidlibet, hic fructus, calcar & alter habet.
Inde viris doctis, qui te didicere magistro,

Totius Vngarix pars modò nulla vacat
Qui tua sanctè mecum scio funera flebant,

Absit enim ut gratum hos pectus habere negè.
Mor ubi bis proprium consecit Cynthus aem,

Clara tui pascim fama laboris erat.

Ergo suos ad te legatos Claudia misit,

CLAVDIA Daciæ janua firma soli.

Ambiviq; tuos precio precibuzq; labores,

Obrulit & ludi fræna regenda sui.

Assensu, proprioq; meo de jure recessi,

Te paulùm gremio cedere passa meo.

Ne mea nempe mihi lucem fax splendida soli

Spargeret, hoc animi est fluidioris opus.

Protinus aufugiunt te discedente **CANENÆ,**

Vsurx hospitio CLAVDIA culta tuo.

Visa ego sum certè (nec enim piget ista latere)

Nullam illo prorsus tempore habere scholam.

Castroꝝ interea Septem studiosa juvenus

In tacito volvit gaudia magna senu.

Nec secus ingenii depascit munera vestri,

Atque avido vestræ pectore condit opes.

Quam volucres pulso Borea, sub vete recessu,

Taurigenæ, Zephyri depopulantes opes.

Præcipuè fueras hoc Claudia lumine sedes,

CLAVDIA Romanis heu modò præda lupit.

Fecerat assiduis plenum Sol curibus annum

languis tui praesens meta laboris erat

Cum me te redirem mori natus epistola poscit,
Redditus & Matri postmodo Natus erat.

Gymnasi positos paulo ante scholarcha capessit
Frenos, & solita dirigit hocce fide.

Oblivum peragrans donec bis Cynthia orbem
Attulit emittit praemia militis.

M A L I V S interea naturae debita Magnis

Solverat, heu quas sum tum quoque passa vicci.

M A L I V S Vngaricae decus indelebile gentis,

M A L I V S illius gloria summa loci.

Ille tuas noscens virtutes, ore supremo

Te successorem iusserat esse suum.

Iusserat, & bene sit monitis pro talibus illi

Sine illum coelum seu paradisum habet.

Namq. meas recti, recti heri, diligenter habenas,

Iudicio falsus nec fuit ille suo.

Iam quantum decimo superaddere ceperat annum

Sol uagus, ut nosset tu moderator etas.

Divina errans sacrorum oracula vatium,

Quamvis continuis tu premere malis.

Dotibus ingenii praesentia damna levabas

Corporis atque isto nomine sanus eras

Namq. fere quamvis oculorum lucceres:

(Mortis hunc sustulerant continuiq. labor)

Plebs tamen affectu Domini magnalia sanem

Auribus attendens serpius, obstupuit.

Alfredus

Obsupuit tantas mentis mirata beatæ
Divitias, tanti robur & ingenium.
Ah quoties memini populum tibi dicere: certe
Huic multum in cerco corpore lucis inest.
Notus ut exactum fuerit tibi Paulus ad ungues,
Qui dubitet, sanum hunc pectus habere negem.
Ventura instanti vix credent secula seculo,
Talia sub tali te potuisse statui:
Quid? quod Pannonicis poteras iam lumine cassus
Articulos fidei disseruisse sonis?
Et tales scripsisse Locos, quibus Vngara tellus
Æquandos, lingua vix habet in propria.
Quid? quod sermo Novus peregrinus læderis ausu
Vngarica incipiet vasa relecte tuo.
Et brevibus Scholiis genuinum ostendere sensum,
Lectorem obscuros atque docere locos.
Hoc mihi precipue moriens opus, esse volebas
Curæ, quod proles posthuma penè foret.
In charis gestabo oculis, solviq; metalli
Gemmarumq; mihi semper id instar erit.
Vtq; semel ceppi prælis subminere, pergam
Edere, non ulla interveniente mora.
Tot læcti quoties animum subiere labores,
Te toties nunquam non habuisse velam.
Atque tui desiderium sub pectore nostro,
Mærores toties innovat & gemitus.
Quid sanctos memorem mores, vitæq; severæ
Munia, quid viduum sed sine labe thorum?

Casta fuit, quæ vitæ fuit, pia sobria, frugi
Et procul à Sæculis disita delictis.
Fortis in adversis animus, patiensq; laborum
Debile cum corpus non pateretur, erat
Hæc si nostra tuas sunt infra encomia laudes
Ignosces meritis vincor ubiq; mea.
Nunc jam quas possum merens tibi reddere grates
Chære parens, gratæ Symbola mentis habe
Gratia magna tibi, hîc quod dogmata, plana
Dum licuit dixi simplicitate mihi.
Gratia magna tibi, tua quod post fata disernis
Nunc quoque me scriptis instruis atque doces.
Grates Pannonici mecum date quævis Ministri
Hic vir de vobis quod mereatur habet.
Debita quin isti persolvant Pannonæ omnes
Hic vir de cunctis quod mereatur habet.
Quod mihi fallacis technas & crimina Romæ
Monstrasti solers, gratia multa tibi.
Fluctibus in mediis bone Pastor ovile relinquis,
Hoc tibi vivendum tempore Pastor erat.
Cum mihi mille cruces, cum mille pericula, quodvis
Momentum miseræ, temporis hujus agit.
Nunc decuit solita tristem solanet arte:
Decreta at magni non volueris Dæi,
Hæc ego quæ possum. Tibi sed Dæi tribuer orbis
Nunc dat in æthereis præmia digna locis.
Illic cum sanctis Domini veneramus I&I V&I,
Illius vivus signa sequutus eris.

Olla ego nunc tua jam tellure fideliter abdā
Olla, prius lacrymis humida facta meis
Non tibi pyramidem statuas non aere sepulchrum
Excudam, solo pulvere tectus eris,
Pompa juvet Reges & magnos ista Monarchas
Exequiis gaudes tu scio, simplicibus.
Flete pii, lugete Dei, mea membra, fideles:
Accipit heu quantum, quam brevis urna virum
Pax alat hos cineres. & qua tumultantur arena,
Cinnama pro tribulis semper odora ferat.

FINIS.

Tho. Fel. Debre. Ecclesiam
patriam lugentem alloquitur.

*Ata quid assidue juvat exagitare querelas
Quid sortem querulo carmine flere tuam
Ista pios ex consilio manet aspera divum:
Illis, est idem tempus in omne tenor.
Parce igitur lacrymis, nec inanes funde querelas
Patria, quid prodest flere, dolere, queri?
Futura nil opus est prolixo nostra fovere
Ludu: Res usum non habet ista suum.*

C

Non

Non ego bigemini vauis vapor exul in umbra
Nec pene chaos, trylia regna colo.
Sed fruor æthereâ, nunc Umbra beator. aura.
Imperium præsens hic ubi Christus habet.
Dum licuit tecum vitam nec inutilis egi.
Filla sed en vitæ verius umbra fuit.
Hic pax, hic requies, hic fulgor amabilis, hic lux
Hic cum perpetua, gaudia vera die.
Hic bonitas, hic integritas, sapientia, candor.
Virtutum hic plenus sed sine labe labor
Et quod summa bene est huius perfectio vitæ
Cernitur hic præsens, omnibus omne Deus.
Vos lacrymæ, morbi, noxæ, contagia, letum
Vos pavor, esuries, cura, laborq. premunt.
Colligere inde potes, vitam qua sorte priorem
Mutarim, qualem nunc teneamur locum
Quare age sollicitos de pectore pelle dolores
Pelle, quid assiduus fletibus ora rigas.
Quin potius tibi quæ nuper mandare solebam.
Sedula sollicita fac tuare fide.

Sic pia sis fidei custos animosa recepta.
Non magis verbo minuit illa Dei
Hanc ego te, nostri, docui, mea scripta revolve
Testantur nostram quicquidlibet illa fidem
Divinum doceat fidei, te dogmata verbum
Non licet hic quenquam consulere se tibi.
Nec modo plura libet: Domini proceres sub axe
Tempus in aeternum patria chara vale.

EPICEDION

EIVSDEM BREVE.

STEPHANO FELEGIHAZIO

*Debitum fratri amantissimo fratri. et patri-
tis loco semper habito multis cum lachry-
mis, in testimonium pietatis
scriptum.*

QVae mihi nunc lacrymae in carmina, quaeque
Quis praebet luctu, qui s' gemitus, quaeque
Ut tua luctuoso deplorem funera veni,
Teque canam moesta frater amanda lyra.
Nos quoniam mihi sublatum funere misisti
In medio linquis (proh dolor) ecce mari.
Hei mihi lugenti quos nobis morte dolores
Quos praebes gemitus, quas lacrymasque graues.
Hei mihi quos luctus moerens Ecclesia fundit,
Hei mihi quos luctus fundit omne Dei.
Hei mihi quas patitur nunc Curia Ecclesia frater
Hostes quantas sustinet atque manus.
Nunc certe fuerat tempus removere lapidum
In solidas plebi & dogmata sacra dare.
Tamen (heu nobis) ecclesia recta caput
Aeterni fructus coarctat Dei.

V. G. 1611

Verum flere licet nobis, lacrymasq; rigentes
Fundere, & umbrae genus commisculare novo.
Nunc quoniam data oppressa Ecclesiae rebus
Lacrimam tristi condicione relett.
Nos quoque legemur spoliati praeside tanto
Qui summi amulo turba relicta tuo.
Heu quando pater minuetur vestra potestas
Dheu fatorem vis feta quando tuus?
Vos etiam trahi rapuistis morte PHILIPPUM
Gymnasi fuerat qui pater Albani.
Vos quoque solvistis MARTINI fata LUTHERI
Reliquit sanctae qui pietatis opus.
~~Vos etiam~~ HUGUINUM rapuistis funere PASTORUM
Qui pavit Domini cum pietate gregem.
Vos HILLOFARI rapuistis corpora sancti
Qui docuit purae religionis opus.
Huc quoque percelebri Reverendu nomine THOMAM
Morte peremistis tristia fata muce.
Cuius ob interitum Christi sic luget ovile
Ut solet amissa prole dolere parens.
Quatuor & decos tractavit sacra per annos
Debreceji spargens dogmata sancta viris.
Quintiam libros proprii monumenta laboris
Edidit, & populo multa legenda dedit.
Hic etiam serdo turbantes dogmata sacra
Vicit, ecclesiae munere multa tenens.
Et sacra versutis qui turbant dogmata rectis
Compressit rabiem, suffulsi atque dolos.

Ille plam durit vitam castamq; sacramq;
Ille suum vivit cum pietate diem
Ille tenet celsi purissima mactola celi
Ille Deum cernit mente oculisq; suum.
Hic beatorum requie super æthera celsi
Nunc fruitur, sanctos cernit & ille patres
• Oceani in medio nos hic sine puppe reliquit
Vt nos seindamus nunc sine classe freta
Ille Una sulcans felici iam freta classe
Pressit humum pedibus litora tuta petens.
Pange igitur pectus trepidis Ecclesia palmis
Namq; tibi subito mortua querela venit.
Abde tuos pulla vulnus modo velle decentes
Gloria namq; tibi morte perempta jaces.
Flet senes, iuvenes, pueri, vos flete puellæ,
Et manibus vestris vos lacerate comas.
Vos lacerate comas, & fletibus ora rigate
Estis qui auxilis turba relictæ sitis,
Conde tuos vultus nunc Lucifer optime conde
Lumina conde precor phœbe benigne tua,
I precor & violis gengebunda Ecclesie THOMAS
Exorna tumuli busta sacrata tul.
I precor atque illi tranquillam polce quietem
Extremum donec cernit adesse diem.
Ergo iaces divine parens cultissima motum
Regula, sed semper fama superstiti erit.
O columen sacrum, vitæ spes unica nostræ
Vides DILECTA! gloria summa jaces.

Gyulai Johannes: De morte Thomae Felegihazii.

V É G E.